

simte primejdia, și de aceea nici nu se silește, nici nu se îngrijește ca să se izbăvească de ea. Nevoia de a se schimba și de a fi mântuit nici măcar nu-i trece prin minte. Are convingerea fermă și de nezdruccinat că așezarea vieții lui este cea mai nimerită, nu-i trebuie nimic mai mult, deci totul

trebuie să rămână așa cum este. Prin urmare, socotește orice i-ar aminti de o altă viață de prisos pentru el; nu ascultă și nici măcar nu poate pricepe la ce ar folosi. Fuge și se ferește de așa ceva.

Fragment din *Calea spre mântuire*, capitolul
"Starea păcătosului", Editura Egumenița, 2008

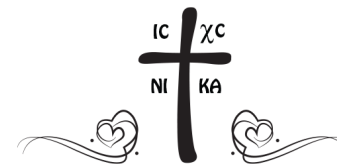
PROGRAMUL LITURGIC

- **Martți: 29 ianuarie**
17:30 – Vercenie și Litie: *Sfinții Trei Ierarhi*
19:30 – Cateheză
- **Miercuri: 30 februarie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Sfinții Trei Ierarhi*
- **Vineri: 01 februarie**
17:30 – Vecernie și Litie: *Întâmpinarea Domnului*
- **Sâmbătă: 02 februarie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Întâmpinarea Domnului*
17:30 – Vecernie
- **Duminică: 03 februarie**
08:30 – Utrenia și Sfânta Liturghie: *Duminica lui Zaheu*
Sfântul și Dreptul Simeon și Sfânta Prorociță Ana

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

www.sfantul-ilie.ro

BULETINUL PAROHIEI SFÂNTUL ILIE HANUL COLȚEI

Nr.10 / 27 ianuarie 2013

Str. Doamnei, Nr. 18, Sector 3, București

SFÂNTUL TEOFAN ZĂVORĂȚUL CALEA SPRE MÂNTUIRE

În cele mai multe cazuri, cuvântul lui Dumnezeu înfățișează pe păcătosul aflat în nevoia de înnoire prin pocăință ca fiind **cufundat într-un somn adânc**. [...] Dăruirea nu e deloc grija cea mai de seamă a preocupărilor și ostenețelor lor [păcătoșilor]; [păcătoșii] au timp pentru multe alte lucruri, dar sunt cu desăvârșire nepăsători față de propria lor mântuire și nu simt primejdia care-i paște. **Nesocotesc viața cea bună, ducându-și zilele în necredință, chiar dacă uneori, din afară, ar putea părea dreapți și fără de prihană.** [...] Odată întors de la Dumnezeu, omul se înțepenește bine în sine și face din sine rostul ultim al vieții și lucrării sale. Aceasta se întâmplă deoarece, în acest

punct, după Dumnezeu, pentru el nu a mai rămas nimic mai presus de sine și mai ales deoarece, primind mai înainte toate din belșug de la Dumnezeu, iar acum uitând de El, se grăbește și se îngrijește să pună altceva în loc. Pustiul care s-a ivit în lăuntrul său prin despărțirea lui de Dumnezeu îi pricinuieste o sete de nestins, care nu-l chinuie încă, dar nici nu-l lasă. Omul a devenit un hău fără fund. Face tot ce poate pentru a umple genunea din el, dar nu reușește nici să o vadă, nici să o simtă umplându-se. Astfel, își petrece toată viața în trudă, sudoare și grele osteneți; se ocupă de tot felul de treburi prin care speră să afle un mijloc de a-și potoli setea de nestins. Aceste treburi îi înghit toată puterea, atenția și timpul. Sunt bunul lui cel mai de preț, în care și-a pus tot sufletul. **Acum e limpede de ce un om care a făcut din sine rostul său ultim nu e niciodată el însuși; în schimb, totul e în afara lui, în lucrurile fie născocite, fie adunate prin mândrie.** El s-a despărțit de Dumnezeu, Care este plinirea a tot ce există. În sine însuși e gol; nu i-a mai rămas decât o părută revărsare a sa în șirul nesfârșit al lucrurilor și trăirea prin ele.

Astfel, păcătosul însetează, se agită și se necăjește cu nenumărate treburi și lucruri din afara lui și a lui Dumnezeu. De aceea, o trăsătură proprie vieții păcătoase este, în nesocotirea mântuirii, **grija și silința pentru multe** (vezi Luca 10, 41). [...]

Există o pustiire a minții care a uitat pe Cel Ce este totul; ea naște grija și silința pentru multa învățătură, iscodire, cercetare și curiozitate. Mai este și o

pustiire a voinței care a fost lipsită de stăpânirea ei de către Cel Ce este totul; aceasta naște dorința de multe lucruri, însetarea de avuții, astfel ca totul să fie în mâinile noastre, în stăpânirea noastră; acesta este egoismul. Pe urmă mai este și o pustiire a inimii, lipsită acum de puțința de a se bucura de Cel Ce este totul; ea pricinuieste setea de mulțumire prin lucruri nenumărate, mereu altele, sau căutarea unui nesfârșit șir de obiecte prin care năzuim a afla plăcere pentru simțuri – atât în afară, cât și înăuntru. Astfel, păcătosul se frământă din pricina multei învățături, a stăpânirii de avuții și a dorinței de plăceri. Se distrează, are și dispune, iscodește. Se învârtă în jurul acestor cozi toată viața lui. Iscodirea îi face cu ochiul, inima speră să guste dulcele lumii și e momit de propria sa voință. Oricine se poate încredința de aceasta dacă stă să îi urmărească mișcările sufletului de-a lungul unei singure zile. [...]

Încă mai rău este prințul acestei lumi, care nu are pereche în viclenie, ranchiună și priceperea de a amăgi. El poate pătrunde nestingherit în sufletul omului prin trup și prin toată acea materialitate în care se cufundă omul prin cădere. Venind, el stârnește pe mai multe căi iscodirea, egoismul și tihna iubitoare de plăceri. Cu tot felul de ademeniri și momeli, ține sufletul în acestea fără puțință de scăpare; cu șoapte și îndemnuri insuflate minții, îi dă idei prin care să le poată dobândi și apoi fie ajută la împlinirea acestora, fie li se împotrivesc cu alte dorințe, încă mai aprinse. Toate acestea le face cu un singur scop: ca să prelungească și să

adâncească încălcirea omului în ele. Este tocmai ceea ce se numește schimbarea de noroc lumesc sau nenoroc, lipsită de binecuvântarea lui Dumnezeu. [...]

Satana are o singură grijă; și aceasta este ca, **atunci când un om se preocupă în întregime cu mintea, atenția și inima sa de ceva, acel ceva să nu fie numai Dumnezeu, ci și un alt lucru din afara Lui să i se lipească de minte, de voință și de inimă, astfel încât omul să-L înlocuiască pe Dumnezeu cu altceva**, ca să poarte grijă numai de ceea ce știe, de ceea ce-i place și de ceea ce are. Aici nu e vorba doar de patimi sufletești și trupești, ci și de lucruri amăgitoare, precum multa învățătură, măiestriile artei și toată secularizarea aceasta care poate sluji ca legătură a satanei prin care să îi țină pe cei orbiți de păcat în puterea sa, fără a le da prilejul de a-și mai veni în fire.

Dacă luăm aminte la felul lăuntric de a fi al păcătosului, putem descoperi că uneori este cultivat dar cu desăvârșire orb în ceea ce privește lucrurile dumnezeiești și problema propriei sale mântuiri. Chiar dacă se frământă și se silește neîncetat în tot felul de treburi, în schimb e leneș și nepăsător în ceea ce privește rânduiala propriei lui mântuiri; deși încearcă permanent când scârbele, când plăcerile inimii, el este cu desăvârșire nesimțitor la cele duhovnicești. În acest sens, toate puterile lui de a fi sunt vătămate de păcat; iar în păcătos rămân doar orbirea, nepăsarea și nesimțirea. Nu vede starea în care se află, așa că nu simte nici primejdia care îl paște. Nu